

Молкін притиснув передні лапи до вікна кабіни й зосереджено спостерігав за тим, що відбувалося назовні. Сріблястий дирижабль невідступно летів позаду, ба більше, він наближався. Від гудіння його пропелерів і свисту, з яким гострий як ніж корпус розсікав повітря, Молкінові механічні нутрощі проймав дроз.

Лис відірвав очі від чужого дирижабля й пильно поглянув на свого господаря. Джонів корабель «Бабка» був швидкий, але геть не мав вогневої потужності. А от сріблястий дирижабль наїжачився зброєю. З його корпусу стриміли гострі металеві шпичаки, від чого він скидався на такого собі воєнізованого дикобраза.

Джон, що сидів біля штурвала, раптом розвернув «Бабку» на сто вісімдесят градусів — вона нахилилася вбік, а потім швидко промчала повз переслідувачів.

Сріблястий дирижабль залишився позаду, та вже за кілька секунд розвернувся і полетів навздогін. Він знову наближався; його пропелери розрубували хмари, і від них на корму «Бабки» падали темні тіні. Коли два дирижаблі опинилися на клаптику вільної від хмар блакиті, нападник вистрілив.

Гарпун пролетів у небі та з глухим гупанням врізався у корпус «Бабки», проколовши вістрям її лівий борт.

«Гуп!» У корму врізався ще один гарпун.

Молкін стривожено дзявкнув: палуба наповнилася смородом горілого, а стрілки на рядах приладів смикнулися у червоні зони, що свідчило про небезпеку. Попри натужне виття двигунів було чути, як тріщать натягнуті сталеві кабелі. Сріблястий дирижабль почав підтягувати їх до себе.

Джон зафіксував штурвал «Бабки» і ввімкнув автопілот. Розчахнув двері пілотської кабіни і з Молкіном за спиною кинувся до машинного відділення.

Молотили поршні, працювали на повну потужність колінчасті вали, й від цього каюта вібрувала й трусилася. На підлозі серед хитросплетіння труб лежала яйцеподібна металева капсула.

Джон відчинив її двері і звелів:

— Лізь, Молкіне. Ми обидва не вмістимося.

Лис невдоволено заскавчав.

— Ні. Це маєш бути ти, Джоне. Люди важливіші за механізми. Такий закон.

Джон заперечно похитав головою.

— Я не можу залишити свій корабель. До того маю ще спробувати безпечно відправити цю капсулу, а в тебе лапки!

Він кволо всміхнувся й витягнув із кишені зіжмаканий конверт. Нахилившись, заштовхав його у шкіряний мішечок на Молкіновій шиї.

— Це для моєї Лілі. Подбай про те, щоб вона його одержала.

— Що там?

Джон усміхнувся.

— Таємниці. Скажи їй, нехай їх береже. Вона ніколи й нікому не повинна їх відкривати. Можеш це запам'ятати?

— Думаю, так.

Молкін потицяв носом у мішечок, обнюхуючи його.

— Добре, — сказав Джон. — Прямуй до Брекенбріджа — вона буде там. Якщо я виберуся з цієї катавасії живим, то прийду по неї.

— Може, щось іще?

— Ще передай, що я її дуже люблю, — Джон востаннє почесав механімала за вухами. — Звідси йти щонайменше день. Тобі вистачить заводу?

Молкін кивнув.

— В будь-якому разі візьми з собою ключ, — Джон дістав потьмянілий ключ на ланцюжку і повісив його лисові на шию поряд із мішечком. — Хоча лише небо

знає, хто це зможе тобі зробити, якщо мене там не буде.

— Дякую, Джоне, — Молкін забрався в евакуаційну капсулу і скрутився калачиком на сидінні. — Клянуся всім, що цокає, я зроблю все, щоб побачити тебе знову.

— А я — тебе, мій вірний друже.

Джон зачинив дверцята. З гуркотом і гудінням відчинилися двері капсульного відсіку, і, смикнувшись, капсула вилетіла.

Джон проводжав капсулу поглядом крізь відчинений люк і думав про свою доньку Лілі. Якби ж то тільки ще раз її побачити! Розповісти їй правду про минуле. Він мав зробити це вже давно, але бракувало сміливості. Тепер про це доведеться подбати Молкінові. Усе було в листі.

Корпус «Бабки» пробив іще один гарпун, а леза пилок із дзижчанням перерізали його сталеві ребра, залишаючи тріщини у бляшаних грудях корабля. Ще раз звереснули пилки — і тріщини перетворилися на вхід, у якому з'явилися дві постаті. Їхні сріблясті очі виблискували на світлі. Худіша постать підняла якусь палицю з руків'ям у вигляді черепа, й одразу по тому Джон відчув сліпучий різкий біль, і все огорнула темрява...

Лілі морщила веснянкуватого носа, плентаючись у кінці вервечки дівчаток. Із кожним кроком у неї в грудях важко стукало серце; зелені очі швидко переглядали потерті сторінки її улюбленого копійчаного жахливчика, схованого в шкільному підручнику.

Вона насолоджувалась особливо кривавою сценою з «Вампіра Варні проти повітряних піратів», ув якій Варні готувався поласувати кров'ю головної героїні, яку він викрав і утримував на занедбаному горіщі італійської школи-пансіону.

Лілі тримала напоготові олівець, щоб позначити найстрахотливіші уривки у книжечці: тоді їх можна буде перечитати згодом, на дозвіллі. З кожним кроком на голові дівчинки погойдувався ще один товстий том, але вона не дозволяла йому відволікти себе від Варні.

— Підніміть голови! Дивіться прямо!

Місіс Мак-Кракен, Ліліна немолода викладачка етикету, вела зграйку дівчаток по колу великою залою з «Оксфордським посібником з ідеальної грації» на голові, шльопаючи плоскими стопами по відполірованій дерев'яній підлозі. Лілі називала її Кракеншею — щоправда, в жодному разі не в очі: це було б надто ризиковано.

Кракенша була трохи поведена на поставі. А от Лілі на поставу майже не зважала. На її думку, книжки краще читати, ніж носити на голові. Зрештою, для цього вони й призначені. А якщо вже хочеться носити щось на голові, то і для цього є чудовий предмет — капелюх називається.

Лілі окинула поглядом однокласниць. Попереду, задерши манірного носа й утримуючи на голові з ідеально зачесаним волоссям три примірники «Доречного етикету для найкращих ситуацій», прямувала міс Лукреція Блеквелл.

Другою йшла міс Еліс Гарві, в якої на викладеній бубликом косі трималося сім примірників «Посібника Баттервіка для поліпшення манер». Не дивно, що вона ніколи не зронить жодної книжки — маючи таку страхітливу зачіску.

Наступною була міс Джемма Раддл. Вона ледь-ледь утримувала чотири примірники «Посібника із ґречності для леді», тож мусила раз-по-раз зупинятися і вдавати, ніби чуває вухо, а насправді поправляти свою скособочену літературну вежу.

Лілі вже давно зауважила, що інші дівчатка ніколи не читають на заняттях, присвячених поставі. Здавалося, їм надто важко думати й ходити водночас. Вона сумнівалася, що в їхніх головах взагалі виникають розумні думки. Якщо котрись із цих дівчаток спіймають у темному провулку Джек-Пружина, вампір Варні, повітряні пірати чи якийсь із інших мерзотників, які вештаються Англією, вони точно загинуть. Загинуть, не повторивши розмовну французьку, загинуть, не встигнувши гречно обговорити погоду чи запитати: «Вам чаю чи кави?» Коротше кажучи, загинуть іще до того, як їхні тіла з ідеальною поставою впадуть на бруківку. А яка мерцеві користь із етикету? Жодної. Жоднісінької.

— Стояти! — гарикнула Кракенша, і всі дівчатка зупинилися за нею рівненьким рядочком. Усі, крім Лілі, яка, не помітивши, що в неї розв'язався шнурок, наступила на нього, заточилася, перечепилася за ногу Джеммі й упала.

— Ой!

Джемма незграбно подалася вперед і схопилася за Еліс, намагаючись втримати рівновагу, але марно: чотири примірники «Посібника із гречності для леді» зісковзнули з її голови.

— Обережно! — скрикнула Еліс і впустила сім примірників «Посібника Баттервіка для поліпшення манер».

Гуп-гуп-гуп-гуп-гуп-гуп... Гуп.

Лукреція захиталася з боку в бік, схопилася за маківку, але запізно. Три примірники «Доречного етикету для найкращих ситуацій» зісковзнули по її чолу й полетіли під ноги, тріпочучи сторінками.

— Чому ти не можеш зосередитися, незграбо ти клишонога? — закричала Кракенша. — Що ти можеш сказати на своє виправдання?

Лілі відвела очі від купи книжок, що розсипалася на підлозі. Вона має щось відповісти?

— Вибачте...

Кракенша засопіла.

— Я сказала: «ЩО-ТИ-МОЖЕШ-СКАЗАТИ-НА-СВОЄ-ВИПРАВДАННЯ?» Втім, не так це й важливо.

Вона зняла з голови «Оксфордський посібник з ідеальної грації» й пожбурила його в Лілі; та ухилилася, і важкий том промайнув повз її вухо.

— Ти читала. На моїх уроках не можна читати...

— Я думала...

— І думати теж.

Кракенша склала руки на грудях і набула страшенно огидного червонясто-брунатного відтінку, який ідеально пасував до її пурпурової сукні. Може, вона так червоніє через туго затягнуті корсети?

Задзеленчав дзвінок, і дівчатка заходилися збирати свої книжки, згортаючи їх і складаючи стосиками. Потім вони віднесли їх на стіл Кракенші й вишикувались уздовж стіни, чекаючи на команду про те, що можна бути вільними.

— Можете йти, — сказала Кракенша, махнула рукою в бік дверей, і юні леді попрямували до виходу, злісно перешіптуючись між собою. Лілі обтрусилася рейтузи і хотіла приєднатися до них.

— А ви, міс Грантгем, залишіться. Я хочу з вами поговорити.

Кракенша перевальцем підійшла до неї.

— Чому ви вважаєте, що оці побрехеньки для вас важливіші, ніж мої уроки?

Вона висмикнула підручник із Лілиних рук, розгорнула його там, де був захований жахливчик, і погортала його сторінки, особливу увагу приділивши зображенню скривавленого трупа з кажанячими крилами.

— Де ви тільки роздобули цю чортівню?

— Міс, я це отримала з останньою передачею від тата. Він знає, що мені подобаються копійчані жахливчики.

— Та невже?

Кракенша вочевидь не була в захваті.

Лілі вела далі.

— Він вважає, що людині, яка планує здобути блискучу освіту, слід читати не лише посібники з етикету, а й багато чого іншого. Хіба ви з цим не згодні?

Кракенша зважила журнальчик у руці й відповіла:

— Ні. Не згодна. До того ж таку маячню не схвалює академія. Вона не має навчальної цінності.

— Вона навчає піратства та ведення повітряних боїв.